

SANDRA BROWN

FEHÉR IZZÁS

SANDRA BROWN

FEHÉR IZZÁS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sandra Brown: *White Hot*
Simon and Schuster, New York, 2004
Copyright © 2004 by Sandra Brown Management Ltd.
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Iroda
Translated from the *White Hot*

Fordította *Komáromy Rudolf*

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2007

Hungarian translation
© by Komáromy Rudolf, 2007

PROLÓGUS

Valaki azt mondta róla, keresve sem találhatott volna jobb napot az öngyilkosságra.

Azon a bizonyos vasárnap délutánon aligha volt érdemes élni, és a legtöbb élőlény éppen csak mímelte a létezést. A hőség mind-egyikükből, növényből, állatból egyaránt kiszívta az energiát.

A kíméletlenül tűző nap elpárologtatta a felhőket. Kimozdulni a házból olyan volt, mintha az ember Hoyle-ék gyárának valamelyik izzó kohójába lépne. A család folyóágbeli horgásztanyájánál öles hosszúságú, kitömött aligátor sütkérezett az udvar melegében. Üvegszeme visszatükrözte az eget. Louisiana állam zászlaja kókadtan lógott a póznáján.

A kabócák lusták voltak a ciripeléshez, bár egy szorgalmasabb rovarpéldány időnként ímmel-ámmal kísérletet tett, hogy megtörje az álmatag csöndet. A halak a hínáros víz árnyas, zavaros mélyére húzódtak, csak kopolyúfedőik ütemes lüktetése árulta el, hogy élnek. Egy kígyó tunyán hevert a parton. A máskor szárnycsattogástól hangos mocsárban minden madár a fészében lapult, kivéve egyetlen ölyvet, amely egy évtizedekkel azelőtt villámsújtotta fa csontvázfehérre csupaszított koronája legtetetjén trónolt.

A szárnyas vadász a lenti faházat leste. Talán a horgászstég támaszcölöpei körül motozó egeret kémlelte, de valószínűleg inkább természetes ösztöne készítette szüntelen figyelésre.

Még a puskalövés is tompábban szólt, mint egyébként. A fülledtség pehelypárnaként fojtotta le a hanghullámokat. A zászló továbbra is ernyedten csüngött. A kitömött aligátor meg sem rezzen. A kígyó halk csobbanással siklott a vízbe, nem mintha megriadt volna, csak rossz néven vette, hogy vasárnap délutáni szunyókálásában háborgatják.

Az ölyv szárnyra kapott, a lehető legcsekélyebb erőbefektetéssel körözött a légáramlatok hátán, valami kívánatosabb zsákmányt keresett, mint a stég alatt sertepertélő kisegér.

Mit sem törődött a faházban fekvő halott férfival.

ELSŐ FEJEZET

– Emlékszel Csapó Watkinsra?
– Kire?
– A srácra, aki a bárban szövegelt.
– Konkrétabban? Melyik bárban? Mikor?
– Aznap este, amikor a városba jöttél.
– Az három éve volt.
– Igen, de attól még emlékezhetnél. – Chris Hoyle előrehajolva igyekezett fölfrissíteni barátja memóriáját. – A nagypofájú, aki a bunyót provokálta. Holdvilágképű. Lapátfülű.

– Ja az. Persze.

Beck a fejéhez emelte a két kezét, hogy az elálló fület utánozza.

– Erről kapta a Csapó csúfnevet – mondta Chris.

Beck föl vonta a szemöldökét.

– Ha fújt a szél, a füle...

– Az arcához csapódott – fejezte be a mondatot Beck.

– Akár a zsalugáter a viharban.

Chris vigyorogva hajtotta föl a sörét az üvegből.

Hoyle-ék biliárdszobáját besötétítették, hogy kirekesszék a késő délutáni nap hevét, meg aztán a félhomály a tévénezést is kellembesebbé tette. A baseballmérkőzés a végéhez közeledett, és az atlantaiakon már csak a csoda segíthetett. De még a kedvezőtlen állás ellenére is akad rosszabb időtöltés egy tikkasztó vasárnap délutánon, mint árnyékos, légkondicionált szobában hideg sört iszogatni.

Chris Hoyle és Beck Merchant sok órát ütöttek már agyon ebben a helyiségben, amely tökéletes férfi játékkeret kínált óriásképernyős, körbehangfalas tévéjével. A gondosan feltöltött bárhoz beépített jéggyártó, üdítővel és sörrel teli hűtő tartozott, a berendezést a biliárdasztal meg a dárdadobó tábla mellett kerek kártyaasztal egészítette ki, meg hat bőrhuzatú karosszék – olyan puha és jól kipárnázott, akár az e havi *Maxim* címlapján mosolygó lányka keble.

Beck kibontott még egy üveg sört.

– Szóval mi van ezzel a Csapóval?

– Visszajött.

– Azt se tudtam, hogy elment. Azt hiszem, egyáltalán nem láttam az óta az este óta, sőt akkor is csak bedagadt szemmel.

Chris mosolygott az emléken.

– Ami a kocsmai verekedést illeti, az egész klassz volt. Csapó jó párat behúzott neked. Mindig tudott bánni az öklével. Kellett is, mert folyton többet járt a szája a kelleténél.

– Alighanem a füleire vonatkozó megjegyzéseket akarta elhárítani.

– Kétségkívül. Az biztos, hogy a szövegelésével mindenkinél kihúzta a gyufát. Nem sokkal azután, hogy mi tengelyt akasztottunk vele, a nővére volt férjével is összerúgta a port. Azt hiszem, valami fűnyíró miatt. Szó szót követett, a végén Csapó késsel ment neki az exsógórának.

– Kipurcantotta?

– Azt azért nem, de hasba szúrta, úgyhogy súlyos testi sértés és gyilkossági kísérlet miatt bíróság elé állították. A saját nővére tanúskodott ellene. Három évet ült, most feltételesen szabadult.

– Szerencsénkre.

Chris a homlokát ráncolta.

– Nem mondhatnám. Berágott ránk. Legalábbis ezt mondta azon a három évvel ezelőtti estén, amikor járőr kocsi vitték el. Igazságtalannak tartotta, hogy őt begyűjtötték, bennünket meg nem. Olyan jelzőkkel és fenyegetésekkel illetett minket, hogy meghílt bennem a vér.

– Erre nem emlékszem.

– Mert a mosdóban ápolgattad a sebeidet. Na mindegy – folytatta Chris –, ez a Csapó gyöngye idegzetű, megbízhatatlan semmi-rekellő, aki a haragtartáson kívül semmihez sem ért, de ahhoz nagyon. Aznap este leégettük, és bármennyire be volt tintázva, kétlelem, hogy megbocsátotta és elfelejtette. Nem árt vigyázni vele.

– Vettem a figyelmeztetést. – Beck a konyha felé sandított. – Jó vagyok nálatok vacsorára?

– Mindig.

Beck még kényelmesebben elterpeszkedett a kanapén.

– Remek. Nem tudom, mi sül éppen, de összefut tőle a számban a nyál.

– Kókuszkrémes pite. Senki sem tud olyat sütni, mint Selma.

– Ezen nem fogunk vitatkozni.

Huff Hoyle lépett be, szalmakalapjával legyezgette kivörösödött ábrázatát.

– Vágj hozzám egy hosszú nyakút, Chris! Bitangul megszomjaztam, porzik a vesém.

A kabátfogásra akasztotta a kalapját, azután ledobta magát a tévéfoteljába, és ingujjával törölgette a homlokát.

– Baromira befűtöttek ma. – Sóhajtvá dőlt a hús bőrhuzatnak.

– Kösz, fiam! – A Christól kapott, behűtött sörrel a tévé felé mutatott. – Ki nyeri a meccset?

– Nem a mieink. Tulajdonképpen már vége is. – Beck elnémította a készüléket, ahogy a műsorvezetők lekonferálták a rangadót. – Nem érdekel, miért veszítettek. Az eredmény magáért beszél.

Huff egyetértőleg morgott.

– Abban a pillanatban befellegzett az idénynek, hogy azok a túlfizetett, elkényeztetett, ki tudja, honnét szalajtott játékosok elkezdték kioktatni a klubtulajdonosokat, hogyan kell szervezni ezt a műfajt. Valaki szólhatott volna nekik, hogy ez öreg hiba.

Nagyot húzott az üvegből, kis híján az egészet felhörpintette.

– Egész délután golfoztál? – kérdezte Chris.

– Á, ebben a melegben? – Huff rágyújtott. – Három lyukat játszottunk, aztán bedobtuk a törülközőt, és visszamentünk a klubházba kopogós römizni.

– Ma mennyit gomboltál le róluk?

A kérdés nem az volt, nyert vagy veszített-e Huff. Mindig nyert.

– Pár százat.

– Nem rossz – mondta Chris.

– Minek játszani, ha az ember nem nyer? – Huff a fiára kacsintott, azután Beckre. Egy slukkra fölhajtotta a maradék sörét. – Dannyről nem hallottatok ma?

– Nemsokára szerencsétet bennünket – mondta Chris. – Mármint ha sikerül időt szakítania ránk a va-

sárnap délelőtti ájtatosság meg a vasárnapi vecsernye között.

– Ne rontsd el a kedvemet ezzel a témával! – dörmögte Huff. – Még az étvágyam is elmegy tőle.

Huff úgy tartotta, hogy a prédikálás, imádkozás meg zoltárkántálás asszonyoknak való, meg az olyan férfiaknak, akik nőnek is beillenének. A szervezett vallást egy kalap alá vette a szervezett bűnözéssel, leszámítva, hogy az egyházak büntetlenséget és adókedvezményt élveznek, és a szentfazekakat körülbelül annyira bírta elviselni, mint a homoszexuálisokat vagy a szakszervezeti tagokat.

Chris tapintatosan elterelte a társalgást az öccséről és a lelki értékek iránti új keletű érdeklődéséről.

– Épp most meséltem Becknek, hogy Csapó Watkinst feltételelesen szabadlábra helyezték.

– Mihaszna csirkefogó! – mondta Huff, és csámpásan kifordította a lábfejét. – Az egész pereputtya az, Csapó nagypapájával kezdve, akinél hitványabb csibészt nem hordott hátán a föld. Holtan találták egy árokban, törött whiskysüveggel a torkában. Nyilván a kelleténél többször kötött bele valakibe. Ez valahogy a família vérében van. Mind egy szálig aljas gazemberek, és sötétek, mint az éjszaka.

Beck nevetett.

– Meglehet, de Csapónak hálával tartozom. Ha ő nincs, most nem vacsorázhatnék itt.

Huff olyan szeretettel nézett rá, ahogy a saját fiaira szokott.

– Dehogynem, Beck, a sors úgy akarta, hogy közénk tartozz, ha törik, ha szakad. Annak az egész Gene Iverson-balhénak az adott értelmet, hogy rád akadtunk. Rajtad kívül semmi jó sem sült ki belőle.

– Meg a döntésképtelen esküdtszék – jegyezte meg Chris. – Ne feledkezzünk el arról a tizenkét pofáról! Ha ők nincsenek, akkor ma én nem ülhetnék itt asztalhoz. Helyette valami Csapó Atkins-félével közös zárkában ülnék.

Chris gyakran hozta szóba, hogy perbe fogták Gene Iverson meggyilkolásáért. Valahányszor tréfával igyekezett elütni a dolgot, a barátja ugyanúgy feszengett, ahogy most. Beck témát váltott:

– Utálok üzleti ügyről beszélni, amikor még csak nem is munkanap van.

– Az én naptáramban mindegyik nap munkanap – mondta Huff.

Chris felnyögött.

– Na az enyémben biztosan nem. Valami rossz hír, Beck?

– Részben.

– Akkor nem várhat vacsora utánig?

– De, ha úgy jobb.

– Egy frászt – ellenkezett Huff. – Ismeritek, mi nálam a szabály a rossz hírt illetően. Inkább előbb halljam, mint utóbb. Eszemben sincs vacsora utánig várni. Szóval mi az a rossz hír, Beck? Nehogy azzal gyere nekem, hogy megint ránk vertek valami bírságot a hűtőtavak miatt.

– Nem, nem arról van szó. Nem közvetlenül.

– Hát akkor miről?

– Egy pillanat, előbb hadd töltsék egy pohárral – mondta Chris az apjának. – Te minél előbb szereted hallani a rossz hírt, én meg egy pohár bourbonnal a kezemben. Te is kérsz?

– Sok jéggel, szóda nélkül.

– Beck?

– Kösz, nem kérek.

Chris a bárpulthoz lépett, egy üveget meg két poharat vett elő, majd közelebb hajolt az ablakhoz, kilestett a relaxa lemezei között, és elfordította a szabályozópalcát, hogy jobban szétnyissa a lamellákat.

– Hát ez meg mi?

– Mi az? – kérdezte Huff.

– A seriff kocsija most kanyarodott ide.

– Na mit gondolsz, mit akar? Fizetésnap van.

Chris még mindig kifelé nézett.

– Nem hiszem. Valaki van vele.

– Kicsoda?

– Nem tudom. Még sosem láttam.

Chris kitöltötte az italt, az egyik poharat az apjának adta, de a három férfi nem szólt többet – Selmát figyelték, aki a csengetésre a ház hátsó frontján lévő konyhából a főbe-

járáshoz indult, hogy ajtót nyisson. A házvezetőnő köszönt a jövevényeknek, de halk beszélgetésükből odabent nem sokat lehetett kivenni. Lépések közeledtek a biliárdszobához, majd Selma jelent meg.

– Mr. Hoyle, Harper seriff jött magához.

Huff intett neki, hogy engedje be a vendéget.

Red Harpert harminc éve választották meg seriffnek, kampányát jelentős mértékben előmozdította, ezáltal győzelmét biztosította Huff nagylelkű anyagi támogatása. Ugyanezzel a módszerrel maradt azóta is hivatalban.

Fiatalon égővörös haja kifakult, mintha megrozsdásodott volna. Hórihorgas, majdnem százkilencven centis, ám betegesen sovány alakján úgy festett a hivatása kellékeivel fölszerelt derékszík, mint egy kerítéskaróra lógatott autógumi-belső.

Aszottnak látszott, és nem csak az odakint tomboló hőség miatt. Megnyúlt, csontos arcát mintha a három évtizednyi korrupció okozta büntudat fogyasztotta volna le. Búvalbélelt viselkedése illett ahhoz a férfihoz, aki potom pénzért adta el a lelkét az ördögnek. Amúgy sem hajlott a vidámságra, de most különösen levertnek tűnt, ahogy becsoszogott a szobába, és levette a kalapját.

Vele ellentétben az őt kísérő, a szobában lévők számára idegen fiatalembert mintha az egyenruhájával együtt egy dézsza keményítőbe mártották volna. Az arcát annyira simára borotválta, hogy a bőre kipirult a dörzsöléstől. Feszült és ugrásra kész benyomást keltett, akár a rövidtávfutó az indítógépnél, amikor a startpisztoly dörrenésére vár.

Red Harper alig észrevehető biccentéssel nyugtázta Beck jelenlétét, majd Chris felé fordult, aki Huff fotelja mellett állt. Végül élettelen tekintete Huff irányába mozdult, aki ülve maradt.

– 'Estét, Red!

– Huff.

Nem nézett egyenesen az apára, lesütötte a szemét, ujjaival a kalapja karimáját babrálta.

– Megkínálhatlak valamivel?

– Kösz, nem kérek.

Huff senkinek sem szokott fölállni. A tisztelet efféle kimutatása egyedül Huff Hoyle-nak dukált, és a környéken mindenki tud-

ta ezt. Most azonban nem bírta a feszültséget, lenyomta a tévéfotel lábtámaszát, és fölegyenesedett.

– Miről van szó? Ez meg ki?

Egy futó pillantásra méltatta a seriff skatulyából kihúzott társát.

Red megköszörülte a torkát. Leeresztette a kalapját, és idegesen a combjához ütögette. Sokáig húzta az időt, mielőtt Huff szemébe nézett.

Mindez azt jelezte Becknek, hogy a seriff küldetése sokkal nagyobb horderejű a havi kenőpénz szokásos beszédésénél.